

**RAAD VAN
DE EUROPESE UNIE**

**Brussel, 15 mei 2000 (23.05)
(OR. fr)**

8510/00

LIMITE

ASILE 24

NOTA

van: de Franse delegatie
aan: de Groep Asiel
Betreft: Tijdelijke bescherming

Hierbij gaat voor de delegaties een nota van de Franse delegatie over tijdelijke bescherming.

NOTA VAN DE FRANSE DELEGATIE OVER TIJDELIJKE BESCHERMING

Sinds het begin van de jaren 90 heeft het toenemend aantal verzoeken om bescherming dat in de staten van de Unie wordt ingediend door personen uit de Balkan de Europese instanties ervan overtuigd dat intensiever moet worden nagedacht over de situatie van ontheemden die vluchten uit gebieden waar zich gewapende conflicten voordoen.

In verscheidene resoluties, met name in die van 25 september 1995, zijn de lidstaten eerst verzocht overleg te plegen over de wijze van de verdeling van de lasten die voortvloeien uit de opname van deze personen. Vervolgens heeft de Commissie de Raad twee gemeenschappelijke optredens voorgesteld tot instelling van een regeling inzake tijdelijke bescherming van ontheemden en voor het organiseren van de solidariteit tussen de lidstaten bij de opvang en het verblijf van personen die onder deze regeling vallen.

In het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, gewijzigd door het Verdrag van Amsterdam, staat in artikel 63, lid 2, dat de Raad onderstaande maatregelen aanneemt:

- minimumnormen voor het verlenen van tijdelijke bescherming aan ontheemden uit derde landen die niet naar hun land van oorsprong kunnen terugkeren;
- maatregelen ter bevordering van een evenwicht tussen de inspanningen van de lidstaten voor de opvang en het dragen van de consequenties van de opvang van ontheemden.

De Europese Raad van Tampere van 15 en 16 oktober 1999 heeft de Raad verzocht "intensiever te streven naar overeenstemming over tijdelijke bescherming van ontheemden op basis van solidariteit tussen de lidstaten".

In deze context wenst Frankrijk zijn opvatting over de tijdelijke bescherming nauwkeuriger te omschrijven.

1. Tijdelijke bescherming moet van uitzonderlijke aard zijn.

Tijdelijke bescherming is bedoeld om het hoofd te bieden aan een plotselinge en massale toevloed van ontheemden en moet beperkt blijven tot situaties waarin de gebruikelijke procedures voor asielaanvragen niet meer onder bevredigende omstandigheden kunnen worden toegepast.

2. Het Verdrag van Genève moet het instrument bij uitstek voor internationale bescherming blijven.

Alles wat kan leiden tot een verzwakking van het Verdrag van Genève en tot het uiteenvallen van het stelsel van internationale bescherming, moet vermeden worden. Het beginsel dat personen die tijdelijke bescherming genieten altijd de vluchtelingenstatus kunnen aanvragen (en verkrijgen) zonder dat de behandeling van hun aanvraag wordt opgeschort, moet dan ook worden ondersteund.

3. De inwerkingtreding en de beëindiging van de regeling voor tijdelijke bescherming moet een zaak van de lidstaten blijven.

De regeling tijdelijke bescherming kan pas in werking treden door een unaniem door de Raad genomen politiek besluit, waarbij wordt geconstateerd dat er sprake is van een crisissituatie. Daarentegen moet het besluit om de regeling tijdelijke bescherming te beëindigen met gekwalificeerde meerderheid worden aangenomen om eventuele blokkeringen te vermijden. Overigens moet de situatie die aanleiding heeft gegeven tot het instellen van de regeling iedere zes maanden opnieuw worden beoordeeld.

4. Het beginsel van de dubbele wilsvrijheid moet de basis vormen van de inwerkingstelling van de regeling tijdelijke bescherming.

Frankrijk hecht eraan dat het beginsel van de dubbele wilsvrijheid wordt nageleefd: enerzijds de wilsvrijheid van de ontheemden die ermee moeten instemmen om naar de lidstaat te gaan die aanbiedt hen op te vangen; anderzijds de wilsvrijheid van de staten die bereid zijn hen op te vangen. In dit verband dient absoluut een individuele beoordeling te worden gemaakt, hoe summier ook, om na te gaan of iedere betrokken persoon wel voldoet aan de criteria voor het verlenen van tijdelijke bescherming en eventueel tegenargumenten aan te voeren die verband houden met de openbare orde of de nationale veiligheid.

Ieder mechanisme waarbij de ontheemden door een van bovenaf opgelegde verdeling in contingenten tussen de lidstaten worden verdeeld, moet verworpen worden omdat het zou leiden tot gedwongen verplaatsingen van bevolkingsgroepen.

5. De ervaring van de lidstaten kan een nuttige bron van inspiratie zijn voor de minimumnormen voor de regeling tijdelijke bescherming.

In het licht van de verschillende regelingen die tot nog toe zijn ingesteld in de lidstaten van de Europese Unie, vooral ten tijde van de Kosovocrisis, zouden onderstaande rechten, die overeenstemmen met de subsidiaire beschermingsregeling in de landen waar zo'n regeling bestaat, kunnen worden toegekend aan personen die voor tijdelijke bescherming in aanmerking komen:

- afgifte van verblijfsvergunningen (echter wel op voorwaarde dat ze tijdelijk zijn);
- toegang tot de arbeidsmarkt, zelfs als in de eerste opvangfase noodhulp noodzakelijk kan zijn;
- recht op sociale uitkeringen en toegang tot de zorg die wordt geboden aan rechtmatig verblijvende vreemdelingen;
- onderwijs voor minderjarige kinderen;
- instandhouding van het gezin (dit moet wel beperkt blijven tot de gezinsleden die in een andere lidstaat tijdelijke bescherming genieten);
- recht om te reizen (met afgifte van aangepaste reisdocumenten waarmee met name in het land van herkomst verkennende reizen kunnen worden gemaakt).

6. Het tijdelijke karakter van de regeling moet worden benadrukt.

De duur van de tijdelijke bescherming zou in elk geval niet meer dan een of twee jaar mogen bedragen. Het tijdelijke karakter van de regeling maakt het overigens noodzakelijk na te denken over maatregelen voor het einde van de regeling: of er moet een systeem voor hulp bij vrijwillige terugkeer worden opgezet of er moet een status (of een verblijfsdocument) voor langere duur worden toegekend.

7. De solidariteit tussen de lidstaten mag uitsluitend een financiële basis hebben.

De solidariteit tussen de lidstaten mag alleen een financiële basis hebben, waarbij niet alleen rekening moet worden gehouden met het aantal opgevangen personen maar ook met alle soorten actie van de lidstaat in het conflictgebied (militaire deelname aan het herstel en de handhaving van de vrede, deelname van eenheden van de civiele bescherming, hulp aan non-gouvernementele organisaties).
